

Sfantul Mare Mucenic Gheorghe

Sfantul Mare Mc. Gheorghe s-a nascut in Capadocia, din parinti crestini. A trait in vremea imparatului Diocletian (sec. al IV-lea). Datorita vitejiei si victoriilor sale, ajunge conducator de armata. In anul 303, imparatul Diocletian va incepe lupta impotriva crestinilor. Au fost daramate lacasuri de cult, interzise adunarile crestinilor, arse cartile sfinte, iar cei ce refuzau sa aduca jertfa zeilor erau ucisi. In fata acestei situatii, Sfantul Gheorghe nu se fereste sa-si marturiseasca credinta in Hristos, motiv pentru care va fi internat. Va fi supus la diverse chinuri: loviri cu sulita, tras pe roata, ingropat in var, lespezi de piatra puse pe piept, etc, dar nicio tortura nu l-a facut sa renunte la credinta sa. Cei prezenti la aceste suferinte, uimiti de faptul ca Sfantul Gheorghe a ramas nevatamat si ca a inviat un mort, au renuntat la credinta pagana si au primit credinta in Hristos. Minunea invierii celui decedat, a convins-o si pe imparatesa Alexandra, sotia lui Diocletian, sa imbratiseze crestinismul. Sfantul Gheorghe a fost ispitit cu onoruri pentru a jefi zeilor, dar aceste incercari au fost zadarnice. Pentru ca nu a lepadat credinta in Hristos, Sfantul Gheorghe este condamnat la moarte prin decapitare, in ziua de 23 aprilie 304, ramanand de atunci zi de praznuire.

Sfantul Gheorghe in iconografie

Iconografia pastreaza imaginea Sfantului Gheorghe calare pe un cal, strapungand cu sulita un balaur. Este vorba despre o legenda pioasa, in care Sfantul Gheorghe salveaza cetatea Silena, din provincia Libiei, terorizata de un balaur. Aceasta imagine a sfantului a ramas in amintirea oamenilor ca model de curaj in lupta cu diavolul. Mai este reprezentat intr-o mantie rosie, culoare traditionala pentru un martir, dar si ca razboinic pedestru sau ca tribun militar in vesminte patriciene, cu o diadema metalica pe cap, cu o platosa sub mantie, tinand o cruce in mana dreapta si o sabie in mana stanga. (Adrian Cocosila)

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 27 APRILIE - 3 MAI 2015

Miercuri 29 aprilie: Acatistul Sfintei Învieri a Domnului	6.30 PM
Vineri 1 mai: TAINA SFÂNTULUI MASLU	6.30 PM
Sâmbătă 2 mai: Utrene, Sfânta Liturghie și Parastas	8.30 AM
Vecernie	6.30 PM
Duminică 3 mai: DUMINICA SLĂBĂNOGULUI	
Utrene și Sfânta Liturghie	8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN CELE DOUA AMERICI BISERICA SFÂNTUL NICOLAE

IUBITI FRAȚI ÎNTRU HRISTOS DOMNUL,

Biserica Sfântul Nicolae își serbează duminică, 26 aprilie 2015, cel de al doilea ocrotitor - Sfântul Mare Mc. Gheorghe. Sfânta Liturghie va începe la ora 10.00 AM și va fi urmată de așapa frățească din sala Bisericii Sf. Teresa VĂ AȘTEPTĂM!

EVANGHELIA DIN DUMINICA A TREIA DUPA PASTI

In vremea aceea, venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, și îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că a și murit și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Și aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul. Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-l de pe cruce, l-a înfășurat în giulgiu și l-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă și a prăvălit o piatră la ușa mormântului. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosi, priveau unde l-au pus. Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-l ungă. Și dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt. Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului? Dar ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum v-a spus. Și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau. (Marcu 16, 43-47, 16, 1-8)

NE MAI VEDEM PROPRIILE PACATE

Deși nu există om fără de păcat, există din nefericire numeroase persoane care nu-și vad și nu-și recunosc păcatele. Așa se face că situația dramatică a lumii în care trăim - la care contribuim prin gândurile și faptele păcatoase ale fiecăruia dintre noi - nu este dată atât de multimea păcatelor savarsite, cât de faptul că prea puțini oameni mai iau aminte la ele, căutând întoarcerea către Dumnezeu prin POCAINȚA.

Dacă smochinul cel neroditor "s-a uscat" datorită cuvântului aspru și muștrator al Mantuitorului, astăzi lumea "se desertifică" pentru că noi am căzut sub propriul blestem: păcatul ca refuz al conlucrării cu harul și adevărul pe care le-am primit prin Mantuitorul Hristos.

De aceea, trebuie spus încă de la început că lumea "se pustiește" pe zi ce trece, nu din pricina pedepsei lui Dumnezeu, precum odinioară în Sodoma și Gomora, nu pentru că ar lipsi harul Sau, ci pentru că lipsesc lacrimile de pocăință care să prefacă "pustiul" lumii și pe cel al sufletului nostru în "ogoaie roditoare". Lipsesc conlucrarea noastră liberă, într-o iubire, cu harul dumnezeiesc.

În tot acest demers eliberator și regenerativ, de întoarcere către Dumnezeu, un rol esențial îl are în viața creștinului vederea păcatelor. Acesta este actul "venirii în sine", care îi permite omului o vedere-lectură teologică curată și sinceră asupra sinelui și asupra creației. Așa cum prin vederea trupezăscă omul cunoaște realitățile inconjurătoare, prin vederea propriilor păcate se pune începutul vederii duhovnicești, prin care omul poate ajunge să recunoască în sine și în ceilalți realitățile Imparatiei Cerurilor.

În măsura în care simțul vederii este perceput în general de către creștin ca dar al lui Dumnezeu, cu atât mai mult, acesta este chemat să recunoască calitatea de dar al actului fundamental al vederii propriilor păcate. Tocmai de aceea, în timpul Postului Mare, încheiem Rugăciunea Sfantului Efreem Sirul rostind "... daruieste-mi să-mi vad greselile mele și să nu osândesc pe fratele meu...". Doar cerând de la Dumnezeu putem să primim harul care să nască în noi conștiința faptului de a fi chemați să fiintăm în Biserică ca "madulare ale lui Hristos" și ca "temple ale Duhului Sfant", și nu ca "instante de judecată" ale semenilor noștri. Iar acest har trebuie păstrat și înmulțit pentru a vietui cu adevărat ca madulare vii ale Bisericii și ca "temple ale Duhului Sfant".

Ne spun Sfinții Părinți că omului căzut în păcat îi este mai ușor să privească spre sine decât spre un altul. Mandria, slava desartă, iubirea patimășă de sine, ne predispun către această percepție pe cât de subiectivă, pe atât de deformată asupra sinelui și realității. Vremea Postului Mare ne învață că începutul izbăvirii se poate face privind tot către noi înșine, însă nu căutându-ne pe noi, ci pe Dumnezeu și pe ceilalți.

Acesta se cuvine a fi clipa sincerității maxime întrucât ne aflăm dinaintea Adevărului. Dacă ne oprim cu privirea doar asupra noastră, nu vom găsi în noi decât pustiu și singurătate. Trebuie să știm că din cauza păcatelor ne aflăm astfel: singuri, "flămâzi și infometati". Semenii noștri nu-și găsesc loc spre a se salaslui în noi din cauza egosimului și celorlalte păcate. Deși inima noastră, asemenea Imparatiei, "multe locasuri are", ele sunt ținute ocupate de necurăție, de "buruieni și ierburi", toate vătămate. Nu putem găti Domnului și semenilor loc curat decât prin Spovedanie, înmulțind rugăciunea și faptele bune.

Dacă însă începem să-i întrebăm pe semenii noștri și să simțim prezența lui Dumnezeu nu trebuie să ne mandrim, ci să "luăm seama să nu cadem". Este nevoie ca prin trezvie și asceză să păstrăm ceea ce am dobândit, înnoindu-ne continuu starea launtrică, pentru că întotdeauna va exista un loc ce trebuie primenit și întotdeauna vor exista persoane noi pe care să le purtăm în noi. Nu trebuie să uităm că primindu-l pe Hristos îi primim pe semenii și primindu-i pe aceștia îl primim pe Hristos.

Numai pornind de la vederea păcatelor proprii se poate arăta și lucra în noi "taina aproapelui". Aceasta nouă filoxenie - asemenea ospitalității lui Avraam - se desfășoară acum în adâncul nostru de taină, după cum ne spune Mantuitorul: "Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine. (Apocalipsa 3; 20)

De aceea, Sfinții Părinți mărturiseau despre cel care își vede păcatele că este mai mare decât cel care înviază morții. Într-adevăr, a-ți vedea păcatele și a le birui în Hristos, prin asceză și pocăință, înseamnă a fi la măsura învierii morților întrucât Mantuitorul ne spune: "Celui ce biruieste îi voi da să sadă cu Mine pe scaunul Meu, precum și Eu am biruit și am sezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui." (Apocalipsa 3; 21)

Radu Alexandru